

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyně JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobce: **Vodovody a kanalizace Břeclav a. s.**
se sídlem Čechova 1300/23, Břeclav
zastoupen Mgr. Markem Hejdukem, advokátem
se sídlem Jugoslávská 620/29, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
se sídlem Vršovická 1442/65, 100 00 Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 5. 11. 2024, č.
j. MZP/2024/290/1626

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí ministra životního prostředí (žalovaný), kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Ministerstva životního prostředí, odboru zvláštní územní ochrany přírody a krajiny (ministerstvo) ze dne 31. 5. 2024, č. j. MZP/2024/620/2294, jímž ministerstvo podle § 40 odst. 4 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „ZOPK“) z části vyhovělo námitce žalobce podané dle § 40 odst. 4 ZOPK proti v Záměru na vyhlášení CHKO Soutok (Záměr) navrhované bližší ochranné podmínce „zasahovat do přirozené retenční schopnosti u dolní nivy řekl Moravy a Dyje a jejich přítoků, zejména provádět zemní práce, změny terénu nebo těžební, jím podobné a s nimi související práce, pokud mohou způsobit změnu vodního režimu a jsou prováděny mimo zastavěné území obce, s výjimkou terénních úprav prováděných na základě povolení nebo jiného úkonu podle stavebního zákona“ (výrok I. prvostupňového rozhodnutí), a nevyhovělo v části jeho námítky směřující proti zařazení pozemků s vodními zdroji Zaječí, Lednice a Břeclav-Kančí Hora a přímo navazující infrastrukturou do CHKO Soutok (výrok II. prvostupňového rozhodnutí), a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.
2. Podle odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalobce reagoval na ministerstvem dle § 40 odst. 3 ZOPK oznámenou veřejnou vyhláškou o předložení Záměru s informací o tom, kde je možno seznámit se s jeho úplným zněním, kdo je oprávněn podat námítky a v jaké lhůtě. Dotčené obce záměr zveřejnily dle § 40 odst. 3 ZOPK na svých úředních deskách. Dnem podání včasné námítky žalobce bylo dle § 44 odst. 1 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb., správní řád) zahájeno správní řízení o jejím vypořádání. Dotčené obce se jako účastníci správního řízení nevyjádřili. Ministerstvo následně požádalo Agenturu Ochrany přírody a krajiny ČR (Agentura) o vypracování odborného stanoviska k námitce zejména s ohledem na odůvodnění nezbytnosti zařazení daných lokalit do CHKO Soutok. Po vyjádření Agentury ve znění doplnění (reakce na dotaz žalobce) proběhlo společné ústní jednání po němž byli účastníci řízení vyzváni dle § 36 odst. 3 správního řádu k vyjádření se k podkladům před vydáním rozhodnutí. Přílohou této výzvy bylo mj. úplné odborné stanovisko Agentury. Žalobce se k podkladovým materiálem před vydáním prvostupňového rozhodnutí vyjádřil obdobně jako v pozdějších námitkách proti prvostupňovému rozhodnutí ministerstva, rozkladu (k jeho rozkladovým námitkám se připojily obce Přítluky a Zaječí) a žalobě.
3. Podle obsahu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný reagoval na jednotlivá rozkladová tvrzení žalobce. K námitce dostatečnosti stávající ochrany poukázal na Analýzu stavu ekosystémů koncipované v Záměru, dle které došlo od doby vyhlášení EVL Niva Dyje a EVL Soutok – Podluží ke zhoršení stavu některých přírodních biotopů. Dosavadní základní ochrana tedy není dostatečně účinná a je zajišťována pouze nástroji obecné povahy. Ke střetu veřejných zájmů na dodávce pitné vody a ochraně přírody a krajiny a možnosti smluvní ochrany dle § 39 ZOPK odkázal na test proporcionality zahrnutý v bodě b) na straně 17 Záměru, a kde se rovněž uvádí, že smluvní ochrana není uskutečnitelná, je teoreticky možnou alternativou k ostatním způsobům ochrany, avšak vzhledem k majetkovým poměrům navrhovaného území a přírodním specifikům ji nelze realizovat. Žalovaný též zmínil Metodický pokyn ministerstva k § 39 ZOPK (Metodický pokyn), pojednal o tomto institutu a důvodech, pro které ve shodě s ministerstvem shledal smluvní ochranu za neuskutečnitelnou. Žalovaný reagoval i na rozkladové námítky žalobce stran

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

Analýzy, omezení vlastnického práva a nutnost povolení výjimky dle § 43 ZOPK s akcentem na narůstající spotřebu vody, a tedy nutnost rozšiřovat stávající infrastrukturu, jak je předpokládáno výstavbou výtlačného vodovodního řadu z ÚV Břeclav Kančí obora až po vodojem Velké Pavlovice. Žalovaný se vyjádřil také k námitce nevyhlášení CHKO Soutok do 6 let od přijetí lokality EVL Soutok – Podluží do Evropského seznamu evropsky významných lokalit, jak to stanoví zákon v § 45c odst. 5 ZOPK. Žalovaný všechny rozkladové námitky žalobce odmítl a prvostupňové rozhodnutí v plném rozsahu potvrdil.

Žaloba

4. Žalobce v žalobě (ze dne 18. 12. 2024, ve znění doplnění ze dne 6. 1. 2025) tvrdil, že je rozhodnutí ministerstva a žalobou napadené rozhodnutí žalovaného nezákonné pro nesprávnost, neúplnost vypořádání jeho rozkladových námitek a absenci přesvědčivého odůvodnění.
5. Žalobní tvrzení lze shrnout do několika okruhů, kdy v *prvním žalobním okruhu* žalobce namítal nedostatečné vypořádání námitek, že je stávající režim ochrany zcela dostačující a není třeba vyhlášovat nově celoplošnou ochranu prostřednictvím CHKO Soutok. Dle žalobce žalovaný v rozporu s eurokonformním výkladem Směrnice o stanovištích nedostatečně posoudil socioekonomický dopad vyhlášení CHKO Soutok a jeho potenci pozitivně přispět k ochraně předmětného území oproti dosavadně platné a účinné ochraně prostřednictvím obou EVL a vyhlášených maloplošných zvláště chráněných území. Území EVL Soutok a Niva Dyje není chráněno pouze základní ochranou, ale je zajišťováno i takzvaným Naturovým hodnocením zamýšlených záměrů nebo koncepcí na území EVL.
6. Ve *druhém okruhu žalobních námitek* žalobce tvrdil nezohlednění jeho podnikatelské činnosti v oboru zásobování obyvatel a společnosti pitnou vodou a odvádění a čištění odpadních vod. K tomu označil jednotlivá vodohospodářská zařízení, vodojemů a skupinových vodovodů, čistíren odpadních vod a vodovodních a kanalizačních sítí. Namítal, že zajišťuje pitnou vodu pro 106 331 obyvatel okresu, odkanalizování pro 64 809 obyvatel a zaměstnává zhruba 236 zaměstnanců. Dále specifikoval výši své fakturace za dodávku pitné vody za rok 2023, celkové tržby a výnosy, které využívá k renovacím, rekonstrukcím či výstavbě nových objektů nebo vodárenských zařízení. Uvedl nemovitosti a stavby, které vlastní nebo provozuje, včetně vodních zdrojů Zaječí, Lednice a Břeclav – Kančí Hora, vymezil vodárenské objekty a zařízení, které vlastní nebo užívá na území zahrnutého do návrhu CHKO Soutok. Žalobce tak považoval za prokázané, že je vlastníkem významné technické infrastruktury se souvisejícími vodárenskými zařízeními a objekty, na jejichž udržování, renovaci, rekonstrukci a inovaci panuje veřejný zájem, jenž nemůže být automaticky převažován pouhým konstatováním o významu veřejného zájmu na ochraně životního prostředí. Poukázal na to, že je veřejný zájem na výstavbě a provozu vodovodů nebo kanalizací zakotven přímo v § 1 odst. 2 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu (VodKan). Z podstaty a povahy jeho podnikatelské činnosti budou ve veřejném zájmu nezbytné realizace stavebních záměrů. Částečné vyhovění jeho námitce ministerstvem, kdy došlo k vložení výjimky do § 5 odst. 1 písm. a) návrhu na řízení vlády o CHKO Soutok, není dostačující. Tato výjimka se totiž vztahuje pouze na terénní úpravy a úkony související s údržbou, provozem a opravami vodárenských zařízení zajišťujících výrobu pitné vody, nikoli na jejich obnovu a rozvoj ve smyslu VodKan. Stěžejní činnosti žalobce tak mohou být zásadním způsobem paralyzovány či zcela znemožněny. Bez předchozího souhlasu Agentury při tom nebude v zásadě možné zajistit obnovu vodohospodářského majetku a hrozí, že tento ztratí na hodnotě, nebude moci dojít ani

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

k žádnému jeho rozvoji. Plánované budoucí rozšíření vodárenské infrastruktury je zahrnuto ve strategických dokumentech Jihomoravského kraje, kde se počítá z propojování vodárenských soustav. Realizace takto významného projektu by vyhlášením CHKO Soutok mohla být potenciálně zcela znemožněna. A to i s ohledem na skutečnost, že nelze předjímat udělení souhlasu dle § 44 ZOPK, ani výsledek řízení o udělení výjimky podle § 43 téhož zákona, neboť na ni není právní nárok. Žalovaný Záměrem realizuje pouze politické vize aktuální politické reprezentace vlády, které však neodrážejí skutečné potřeby vymezeného území, jeho realitu a představuje pouze administrativní zátěž dotčených vlastníků nemovitostí, měst a obcí, jakož i fyzických, podnikajících či právnických osob realizujících zde hospodářskou činnost. Žalobce poukázal na socioekonomickou analýzu, dle které z hlediska lesního hospodářství vyhlášení CHKO Soutok nemůže přenést jakékoli zlepšení. Uvedené platí i ve vztahu k mysliveckému hospodaření nebo rybářství. Vyhlášení CHKO Soutok nemůže vést ani ke zlepšení stavu území z pohledu regulace návštěvnosti nebo zákazu vjezdu motorových vozidel veřejnosti.

7. Ve *třetím žalobním okruhu* žalobce uplatnil tvrzení o nepřesvědčivosti žalobou napadeného rozhodnutí stran nemožnosti uskutečnit ve vztahu k pozemkům ve vlastnictví žalobce smluvní ochranu podle § 39 ZOPK. Pokud žalovaný tvrdí, že je pro účely smluvní ochrany potřeba vypracovat a uzavřít pouze jednu smlouvu, jsou jeho závěry v přímém rozporu s Metodickým pokynem, Žalovaný se rovněž mylí, že v režimu smluvní ochrany neexistuje žádný koncepční dokument, který by jej doplňoval, neboť Směrnice o stanovištích společně s Metodickým pokynem komise k aplikaci čl. 6 odst. 1 Směrnice počítají s existencí „plánu péče“ i pro EVL. Za takový plán péče je z pohledu zákona třeba rozumět souhrny doporučených opatření pro EVL podle § 45c odst. 3 ZOPK, které zajišťuje žalovaný podle § 45c odst. 3 ZOPK. Odkaz na Analýzu není na úřední desce ministerstva ani internetovém portálu Agentury. Žalobce tak byl pouze seznámen s závěry Analýzy, která však není veřejně dostupná a dohledatelná, a neobsahuje ji ani digitální registr ÚSOP. Jediným veřejně dostupným podkladovým dokumentem z roku 2019 je „Monitoring a mapování ryb 2019–2023 v CZ0624119-Soutok-Podlůží“. Metodický pokyn k § 39 ZOPK výslovně připouští uzavírání více smluv. Odůvodnění žalovaného rozhodnutí tak neposkytuje přesvědčivé závěry o tom, proč by nemohla být smluvní ochrana podle § 39 uskutečněna a opomíjí, že podle § 39 odst. 1 ZOPK má být ochrana EVL přednostně zajišťována v součinnosti s vlastníky dotčených pozemků. Žalovaný ji ale svěřuje přímo orgánu státní správy (Agentura), aniž by se pokusil ochranu zajistit v součinnosti s dotčenými vlastníky pozemků. Roztržitost a diverzita vlastnického práva k dotčeným pozemkům není tak extrémní, jak je žalovaným popisována.
8. Závěrem žalobce konstatoval, že ačkoli nemůže hájit práva jiných vlastníků dotčených pozemků má za to, že je vyhlášení CHKO Soutok bezpředmětné v celém svém rozsahu, a proto by od něj měl být upuštěno. Vyhlášením nemůže být v praktické rovině docíleno lepšího způsobu ochrany území. Záměr se jeví toliko cílem politickým, nikoli environmentálním. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou nezákonná, nepřezkoumatelná a zásadním způsobem ohrožují veřejná subjektivní práva žalobce garantovaná Listinou, a to především právo na podnikání a vlastnictví. Žalobou napadené rozhodnutí je zatíženo vážnými vadami, pro které je nepřezkoumatelné a rozporné s požadavky kladené judikaturou soudů na kvalitu přezkumu prvostupňového rozhodnutí odvolacím správním orgánem. K tomu žalobce poukázal na nález Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999 ve věci sp. zn. III ÚS 35/99 a citoval z něj.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

9. Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného

10. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný argumentoval obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí. Shrnul průběh správního řízení a k jednotlivým žalobním bodům zejména uvedl, že považuje rozkladové námitky žalobce za vypořádané řádně a úplně s důkladným podrobným odůvodněním stejně, jako tomu bylo v případě prvoinstančního rozhodnutí. Žalovaný postupoval v souladu se správním řádem a v rámci správního řízení byly prováděny všechny nezbytné úkony.
11. Žalovaný zdůraznil, že činnosti žalobce spojené se zásobováním obyvatel pitnou vodou jednoznačně považoval za činnosti ve veřejném zájmu. Zákon umožňuje v případech, kdy jiný veřejný zájem převažuje nad zájmem na ochraně přírody, udělit výjimku dle § 43 ZOPK ze základních ochranných podmínek CHKO dle § 26 téhož zákona. Uvedl, že existence CHKO Soutok naopak napomůže prostřednictvím ochrany krajiny k ochraně vydatnosti a kvality vodních zdrojů v zájmovém území. Ohrožování zásobování pitnou vodou z hlediska ochrany přírody proto nehrozí. I nyní v CHKO standardně fungují společnosti Vodovody a kanalizace a k žádné takové situaci nedošlo, např. u společnosti Vodovody a kanalizace Hodonín a. s., která nepodala k Záměru na vyhlášení žádné námitky.
12. Obdobné to dle žalovaného platí o tvrzení žalobce, že dojde k ohrožení odvádění a čištění odpadních vod. Zájem na této činnosti je z hlediska zachování dochování ekosystémů vázaných na vodu nezbytný, zájem na ochraně přírody a krajiny je proto totožný se zájmem žalobce. Žalovaný podporuje prostřednictvím dotačních výzev Státního fondu životního prostředí ČR (Fond) čištění odpadních vod v CHKO. Z historie existence CHKO není znám případ, kdy by tento veřejný zájem byl z důvodu ochrany přírody a krajiny upozaděn. Není tak zřejmé, jak by měly rozsah či výše majetku žalobce do této úvahy vstupovat. Již v současnosti je nutná výjimka dle ZOPK pro budování navržené trasy výtlačného vodovodního řadu z ÚV Břeclav – Kančí Hora až na vodojem Velké Pavlovice. Dle sdělení Agentury bylo při jednání se zástupci žalobce zdůrazněno, že je udělení výjimky pro nové stavby v prvních zónách vázáno na prokázání převažující veřejného zájmu, a že zajištění pitné vody představuje převahu veřejného zájmu nad zájem na ochranu přírody dle § 43 ZOPK. Na činnosti žalobce spojené s budováním nové infrastruktury se vztahují § 45c odst. 2, § 45g, § 45h a § 45i ZOPK. Vymezení zón CHKO Soutok je koncipováno tak, že první a druhá zóna ochrany jsou pokryty biotopy zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů. Nepředpokládá se zvýšení administrativy správce oproti současnému stavu, a to i s ohledem na to, že byly upraveny bližší ochranné podmínky dle specifikace žalobce. Nelze tak očekávat zpřísnění ochrany proti stávajícím podmínkám. Veškeré správní akty související se ZOPK jsou v současnosti pro potřebu stavebních záměrů vydávány jediným správním aktem, a to společným rozhodnutím dle § 83 ZOPK. Vede se tedy jedno řízení, čímž se předchází zvýšení administrativy pro žalobce.
13. K Socioekonomické analýze žalovaný konstatoval, že byla zpracována v době, kdy ještě nebyly známy bližší ochranné podmínky, jež jsou součástí Záměru. Nelze se tak ztotožnit s názorem žalobce, že vyhlášení nebude znamenat ovlivnění lesního, případně rybářského hospodaření, ale naopak. Strana 105 dokumentu „Vyhodnocení socioekonomických dopadů vyhlášení CHKO Soutok“ bod 7.1.1 Lesní hospodaření, to vyvrací. Díky dostupnosti

většího množství finančních prostředků bude možné lépe podporovat péči a nezbytné prospěšné zásahy v zalesněném území.

14. K tomu žalovaný poukázal na možné finanční zdroje s tím, že existence CHKO Soutok například otevře možnost čerpání finančních prostředků pro území z Programu péče o krajinu, které jsou přístupné jen resortním organizacím. Konstatoval, že území CHKO Soutok má podstatně širší rozsah předmětu ochrany než EVL či ptačí oblasti (PO).
15. K otázce smluvní ochrany žalovaný uvedl, že není svázána se zákonnou povinností orgánu ochrany přírody vytvářet pro smluvně chráněné území žádný koncepční dokument. Smlouva neobsahuje návrh optimálního podrobného managementu území z hlediska jeho předmětu ochrany, který by bylo možné pravidelně aktualizovat a přizpůsobovat stavu a potřebám jednotlivých předmětů ochrany. První větu § 39 odst. 1 ZOPK je nutno chápat jako sice zřetelnou deklaraci podpory pro využití zejména smluvních nástrojů ochrany, avšak z praktického hlediska výhradně tam, kde je to vzhledem k okolnostem možné, a zejména z hlediska zákonných cílů účelné. V případě EVL Soutok – Podluží a EVL Niva Dyje tomu tak není, čímž není dotčen postup podle § 45c odst. 5 ZOPK. Dále žalovaný poukázal na bod 45 rozsudku zdejšího soudu ze dne 15. 1. 2025, č. j. 18 A 76/2024-87, a citoval z něj.
16. Žalovaný dále zdůraznil, že ochrana území prostřednictvím kategorie CHKO má komplexní charakter a podstatně širší rozsah předmětu ochrany než EVL či PO, které se na jeho území vyskytují a jejichž ochranu také zajišťuje. Z Analýzy vyplývá, že od doby vyhlášení daných EVL došlo ke zhoršení stavu některých přírodních biotopů, a to i při využití všech možností, které status EVL nabízí. Dosavadní takzvaná základní ochrana dle § 45c odst. 2 se ZOPK tedy není dostatečně účinná a je zajišťována pouze nástroji obecné ochrany přírody a krajiny. Výsledky Analýzy jsou veřejně dostupné v Záměru v kapitole 15 Vyhodnocení stavu dochovaného přírodního prostředí. Samotná Analýza byla provedena v rámci testu proporcionality pro vybrané území EVL Soutok – Podluží, které zastupuje vybraná stanoviště tak, jako EVL Niva Dyje. Na základě námítky žalobce byla stejným způsobem zpracována analýza pro EVL Niva Dyje. Rozdíl v kvalitě biotopu byl posouzen na základě metodiky, kterou žalovaný konkrétně označil. Analýza byla prováděna s robustním vzorkem vstupních dat. Představuje tak soubor dat vzájemně provázaných, přičemž technické možnosti publikace těchto dat, resp. zobrazení jednotlivých vazeb mezi nimi nejsou v rámci zveřejnění možné. Proto lze publikovat pouze výsledky Analýzy.
17. Žalovaný dále poukázal na znění § 45c odst. 4 ZOPK a konstatoval, že na základě doloženého zhoršení stavu přírodních biotopů přistoupil po provedení testů proporcionality a zvážení možnosti smluvní ochrany dle zákona k vyhlášení zvláště chráněného území v ploše uvedených EVL, aby tak zajistil, že se jejich stav nebude nadále zhoršovat. Považoval za nežádoucí, aby ochrana území s vysokými přírodními hodnotami, která je navrhovaná do CHKO Soutok, byla nadále rozdrobena do několika režimu ochrany s problematickým zajištěním systematické komplexní péče o území jako celek, mimo jiné i v důsledku současného územního roztržštění státní správy na úseku ochrany přírody. Pro mimořádné druhové bohatství území CHKO Soutok a nárok jednotlivých předmětů ochrany je třeba pro jejich účelnou ochranu nutnou péči v rámci celého území jemně rozlišovat. Nezbytnou je rovněž možnost po relativně krátké době reagovat na změny ve společenstev vyvolané přírodními podmínkami nebo managementovými opatřeními. Všechny tyto aspekty lze podchytit v plánu péče o CHKO Soutok, který se zpracovává na časově omezené období, což umožňuje pružně reagovat.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

18. Žalovaný též uvedl, že již v současnosti při existenci obou EVL musí vlastníci pozemků nebo třetí osoby hospodařící zde s pozemky tyto spravovat tak, aby bylo vyloučeno poškozování evropsky významné lokality zařazené do národního seznamu dle § 45b ZOPK. Nelze tedy tvrdit, že jsou tvrzení žalovaného nepodložena, spekulativní či zavádějící. Naopak jeho tvrzení jsou doplněna důkazy, studiemi a odbornými podklady dle seznamu použité literatury.
19. V Záměru byl vypracován test proporcionality, ve kterém byly provedeno posouzení legitimacy cíle, kritéria vhodnosti a potřeby. Test proporcionality je klíčovým nástrojem pro posuzování zásahu do práv a svobod jednotlivců, který je oprávněný a přiměřený. Nicméně při samotném testování se nelze oprostít od významu celého území evropsky významné lokality a je nutné test v některých jeho částech provádět na úrovni vyhlášeného území s přihlédnutím ke krajinotvorným, vodohospodářským a ekologickým vazbám území jako celku.
20. Dle žalovaného bylo posouzení legitimacy cíle popsáno v Záměru, který byl zveřejněn spolu s vyhláškou o oznámení předložení Záměru na vyhlášení CHKO Soutok k projednání. Jeho posláním je zachování a zlepšování přírodních, kulturních, historických a památkových hodnot a přírodních funkcí za současného rozvíjení ekologicky optimálního způsobu využívání krajiny a jejich přírodních zdrojů, jakož i zachování rozmanitosti složek, jeho neživé přírody a ekosystémové a druhé pestrosti.
21. Žalovaný posoudil i kritérium vhodnosti, kdy předpokladem efektivní ochrany takto rozsáhlého území je celistvost a odstupňování ochrany. Mimo jiné dojde i k ucelení výkonu státní správy v oblasti ochrany přírody, a tedy k zefektivnění strategického plánování a zvýšení efektivity rozhodovacího procesu, kdy oproti současnému stavu bude pouze jediný orgán ochrany přírody. Při posuzování kritéria vhodnosti (rozsahu a způsobu ochrany) bylo vyhodnoceno, že optimální variantou v rámci chráněného komplexu je úprava hranice CHKO dle mapové přílohy tohoto rozhodnutí.
22. Žalovaný se zabýval i posouzením potřeby. Zvažoval, jaký lze k ochraně území použít nástroje a tyto hodnotil. K uvedenému žalovaný poukázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 25. 9. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 18/17, a citoval z jeho bodu 82 a 128. Poukázal rovněž na závěry Evropského soudu pro lidská práva (ESLP) a jeho judikaturu ve věci č. 1411/03 Turgut a další proti Turecku, ve věci č. 12742/87 Pine Valley Developments Ltd. a další proti Irsku, a ve věci č. 2037/03 Kapsalis a Nima – Kapsali proti Řecku. K obdobným závěrům dospěl i český Ústavní soud v nálezu ze dne 26. 4. 2012, sp. zn. IV ÚS 2005/09, z něhož žalovaný rovněž citoval.
23. Dle žalovaného plyne proces vyhlášení CHKO Soutok z potřeby zajistit ochranu území jednotně, aby se předešlo situaci, kdy bude zajištěna ochrana pouze části území s dochovanými fenomény. Vyhlášení CHKO neovlivňuje vlastnická práva z hlediska nakládání s pozemky, které se budou nacházet na jeho území, např. z hlediska prodeje, neovlivňuje ani uzavřené nájemní smlouvy či jiné smluvní vztahy s vazbou k předmětným pozemkům.
24. Žalovaný dále konstatoval, že dne 15. 1. 2025 vláda schválila svým nařízením vyhlášení CHKO Soutok s účinností od 1. 7. 2025 v souladu s požadavkem Senátu Parlamentu ČR. Požadavky žaloby v bodě 12 podání ze dne 18. 12. 2024 jsou tedy již předmětné.
25. Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

Posouzení věci Městským soudem v Praze

26. O podané žalobě rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci s takovým postupem souhlasili. Důkazy navržené žalobcem soud neprováděl, neboť mu pro posouzení důvodnosti žalobních bodů postačoval obsah spisového materiálu, který si od žalovaného vyžádal a jímž se podle ustálené judikatury správních soudů důkaz neprovádí.
27. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou uplatněných bodů, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
28. Soud zdůrazňuje, že jeho úkolem v řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí není komplexní rozbor celé problematiky vyhlášení CHKO Soutok z pohledu environmentálního, ekonomického či společensko-kulturního. Soudní moc není arbitrem toho, zda je ochrana přírody cestou zřizování CHKO a zajištěním určité míry přirozeného vývoje v nich z odborného hlediska žádoucí a jediná správná, a to ani obecně, ani specificky na území Soutoku. Úkolem soudu je v rozsahu žalobních bodů posoudit, zda žalovaný vypořádal námitky žalobce v souladu se zákonem. Míra podrobnosti rozsudku je tak dána především kvalitou a konkrétností žalobní argumentace. Pokud ovšem odvolací orgán (zde orgán rozhodující o rozkladu) ve svém rozhodnutí uplatněné námitky dostatečně vypořádá a žalobce je v žalobě jen zopakuje, aniž na důvody tohoto rozhodnutí reaguje, podstatně tím snižuje své šance na úspěch. Soud také v zásadě jen přebírá správnou argumentaci ministerstva a žalovaného, popřípadě na ni poukazuje; není jeho povinností stejné závěry líčit jinými slovy (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS).
29. Předně se soud zabýval žalobcem opakovaně namítanou nepřezkoumatelností rozhodnutí.
30. Z ustálené judikatury správních soudů je zřejmé, že institut nepřezkoumatelnosti nelze libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Nedostatkem důvodu nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění, ale pouze nedostatek důvodů skutkových (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75).
31. Nepřezkoumatelnost není způsobena ani nižší kvalitou odůvodnění, nýbrž závěrem o tom, zda rozhodnutí obsahuje alespoň základní náležitosti do té míry, že může být podrobeno soudnímu přezkumu. Správní orgán není povinen vypořádat každý dílčí argument. Pokud žalobce uplatní pouze obecné námitky, může se s nimi rozkladový orgán vypořádat pouze v obecné rovině (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2018, č. j. 8 Afs 71/2007 – 116). Námitky lze vypořádat i tak, že správní orgán prezentuje v odůvodnění právní názor odlišný od názoru účastníka řízení, pakliže zdůvodnění tohoto názoru poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Tím jsou minimálně *implicitae* vypořádány i námitky účastníka, absence odpovědi na jednotlivé námitky účastníka v odůvodnění rozhodnutí bez dalšího nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Podstatné je, aby se správní orgán vypořádal se všemi základními námitkami (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2015, č. j. 6 As 152/2014 – 78).

32. V projednávané věci obě rozhodnutí těmito požadavkům dostála. Z jejich odůvodnění je totiž zřejmé, jakými úvahami byly správní orgány vedeny, jakými skutečnostmi se zabývaly, z jakých důvodů a na základě jakých konkrétních skutečností své závěry učinily. Zároveň se dostatečně vypořádaly se všemi základními námitkami, jež žalobce v průběhu správního řízení uplatnil. Žalovaný (a správní orgán prvního stupně) prezentoval ucelený právní názor na provedená skutková zjištění, pročež tento poskytuje dostatečnou oporu výroku napadeného rozhodnutí. Z napadeného rozhodnutí lze seznat, na základě jakých podkladů a na základě jakých úvah žalovaný dospěl ke svým závěrům. Nenastala situace, kdy by žalovaný dospěl k závěrům na základě úvah, jež by byly žalobci skryty, s nimiž by nemohl polemizovat. O tom ostatně svědčí také skutečnost, že žalobce uplatnil ke každému z dílčích zjištění žalovaného rozsáhlou žalobní argumentaci. Rozhodnutí tak není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
33. Z hlediska procesního žalobce kromě tvrzené nepřezkoumatelnosti též opakovaně zmiňoval, že s ním Záměr nebyl projednán (prvně v námitkách proti Záměru ze dne 15. 11. 2023, dále toto tvrzení prolíná rozkladovými body a vlastní žalobní argumentací). K tomu soud uvádí, že spisový materiál skutečně neobsahuje dokumenty, které by osvědčovaly projednání Záměru se žalobcem předtím, než byl tento zveřejněn na úřední desce. Zároveň se ale z obsahu správního spisu podává, že se žalobce o Záměru dozvěděl a včas na něj reagoval. Stalo se tak již zmíněnými námitkami ze dne 15. 11. 2023, které byly řádně projednány, a to i v rámci společného ústního jednání se zástupci žalobce a zástupci Agentury dne 1. 3. 2024. Procesní práva žalobce byla respektována v průběhu celého řízení. Před vydáním prvostupňového rozhodnutí se žalobce, stejně jako ostatní účastníci řízení, mohl seznámit s veškerými podklady, které ministerstvo shromáždilo ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, čehož žalobce využil vyjádřením ze dne 12. 4. 2024. Výsledkem vzájemné komunikace ministerstva, rest. Agentury a žalobce se ostatně stala změna v bližší ochranné podmínce Záměru, která byla k návrhu žalobce upravena tak, jak je uvedeno ve výroku I. prvostupňového rozhodnutí. Neprojednání Záměru se žalobcem před jeho zveřejněním na úřední desce (ani skutečnost, že se o Záměru mohl žalobce formálně dozvědět právě až z úřední desky) tak nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.
34. Před vlastním věcným posouzením žaloby soud uvádí, že se vyhlášením CHKO Soutok v základních obrysech obdobnými námitkami jiných žalobců – vlastníků různých pozemků na území zamýšlené CHKO, již zabýval např. v rozsudku ze dne 20. 2. 2025, č. j. 9 A 84/2024-73, ze dne 19. 12. 2024, č. j. 10 A 104/2024-84, ze dne 15. 1. 2025, č. j. 14 A 55/2024-106, č. j. 18 A 76/2024-86, č. j. 18 A 78/2024-101 a č. j. 18 A 79/2024-74 a ze dne 28. 1. 2025, č. j. 3 A 84/2024-67 a č. j. 3 A 85/2024-79, přičemž správnost závěrů soudu byla potvrzena rozsudky Nejvyššího správního soudu (NSS) např. ze dne 12. 6. 2025, č. j. 22 As 34/2025-62. Soud tak neshledal důvodu se od svých nedávno vyslovených závěrů odchýlit.
35. Mezi účastníky nebyl sporný skutkový stav, soud jej proto ověřil z obsahu spisového materiálu a přistoupil k vypořádání žalobních okruhů.
36. Soud nemohl vejít na žalobní tvrzení *prvního žalobního okruhu* o dostatečnosti stávajícího režimu ochrany EVL Niva Dyje a EVL Soutok (EVL). Je tomu tak proto, že správní orgány, na jejichž rozhodnutí soud v souladu s ustálenou judikaturou hledí jako na jeden celek, v odůvodnění svých rozhodnutí podrobně a příléhavě vysvětlily, proč stávající ochrana dle § 45c odst. 2 ZOPK není dostatečná. Poukázaly na tzv. základní ochranu, které dané ustanovení zákona vymezuje pro území soustavy Natura 2000 a kterou je nutno chápat jako minimální ochranný režim nezohledňující všechny předměty ochrany EVL a nemající

nástroje pro realizaci aktivních zásahů. Poukázaly na Analýzu stavu ekosystémů (Analýza) uvedené v Záměru, dle které od doby vyhlášení obou EVL došlo ke zhoršení stavu některých přírodních biotopů. Správní orgány pro přehlednost tyto výslovně jmenovaly a dále uvedly, že ochrana ostatních předmětů ochrany navržené CHKO Soutok mimo předmět ochrany EVL je současné době, tj. před vyhlášením CHKO Soutok zajišťována pouze nástroji obecné ochrany přírody a krajiny. Přitom je třeba pro efektivní zajištění ochrany přírody a zachování, popř. zlepšení stavu území, snížit administrativní zátěž pro občany snížením počtu příslušných orgánů ochrany přírody, kterým by ve smyslu Záměru měl být nadále pouze AOPK ČR (strana 11 a 12 prvostupňového rozhodnutí, strana 3 a 4 druhostupňového rozhodnutí).

37. Správní orgány přihlédly též ke skutečnosti, že Záměr zohledňuje nejen ochranu předmětu ochrany samotných EVL, ale také hospodářské, sociální a kulturní potřeby obyvatel a regionální a místní poměry ve smyslu hodnocení Socioekonomickou studií vlivu vyhlášení CHKO Soutok na poměry v regionu. K tomu poukázaly na zákazy a omezení ve smyslu zákona (§ 26) předpokládané Záměrem (§ 44 odst. 4), ovšem s možností výjimky (§ 43) či souhlasu. Byly si rovněž vědomy ústavně garantované možnosti omezení vlastnického práva vyžaduje-li to veřejný zájem, jak příléhavě akcentoval žalovaný poukazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 25. 9. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 18/17. Zdůraznily, že vyhlášení CHKO Soutok na pozemcích realizaci vlastnických práv nevylučuje, pouze omezuje, a to mírně. K žádné faktické změně omezení oproti stávajícímu stavu nedojde a s ohledem na naplnění zájmů na ochraně přírody a krajiny shledaly míru omezení vlastnického práva jen mírnou, resp. omezenou spočívající v nutnosti žádat případně o povolení výjimky dle § 43 ZOPK (str. 13 a 14 prvostupňového rozhodnutí, str. 7 a 8 druhostupňového rozhodnutí žalovaného). S ohledem na námítky žalobce poukázaly i na konkrétní úpravu v Záměru (strana 105 dokumentu „Vyhodnocení socioekonomických dopadů vyhlášení CHKO Soutok“, bod 7.1.1 Lesní hospodaření) a zdůraznily, že díky dostupnosti většího množství finančních prostředků bude možné lépe podporovat nezbytně prospěšné zásahy v zalesněném území. K tomu dále poukázaly na možnost vyššího čerpání finančních prostředků pro území CHKO Soutok z Programu péče o krajinu, která je přístupná jen resortním organizacím, oproti možnostem čerpání finančních prostředků pro EVL, jak je tomu v současnosti.
38. Správní orgány poukázaly také na zpracovávání doporučených opatření pro území EVL a území ptačích oblastí (PO), včetně návrhů vhodného managementu území z hlediska zachování či zlepšení stavu předmětů ochrany konkrétní EVL či PO, pro něž byla EVL či PO vyhlášena. Akcentovaly, že ZOPK nestanoví pro projednávání takových opatření konkrétní postup s účastí obcí a občanů, ani na jak dlouhé období se taková opatření zpracovávají. Jinak je tomu u Záměrem zamýšleného vyhlášení CHKO Soutok, zahrnující podstatně širší rozsah předmětu ochrany než EVL či PO. Pro něj se zpracovává plán péče jako odborný a koncepční dokument ochrany přírody s opatřeními na zachování nebo zlepšení stavu předmětu ochrany. V něm zákon již výslovně stanoví postup jeho zpracování a projednání, a to za účasti dotčených krajů a obcí, jakož i vlastníků nemovitostí. Zákon rovněž ukládá, aby plán péče schválil orgán ochrany přírody na období deseti až patnácti let. To je příležitost, aby managementová opatření v území byla pravidelně aktualizována a na vývoj jednotlivých předmětů ochrany vhodně reagovala. Uvedené argumenty správních orgánů žalovaný ještě blíže ozřejmil ve svém vyjádření k žalobě (strana 7 až 8) aby v mezích vyjádření k žalobě blíže nastínil jakými úvahami byl žalovaný veden ve svých závěrech, proč není stávající ochrana přírody a krajiny dostačující a je třeba ji posílit vyhlášením CHKO (strana 5 a 6 žalobou napadeného rozhodnutí).

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

39. Soud nespatřuje uvedené závěry správních orgánů v rozporu s obecným tvrzením žalobce o postupu správních orgánů proti eurokomformnímu výkladu Směrnice o stanovištích a o nedostatečném posouzení socioekonomického dopadu vyhlášení CHKO Soutok a jeho potenci pozitivně přispět k ochraně daného území proti dosavadně platné a účinné ochraně EVL a vyhlášených maloplošných zvláště chráněných územích.
40. Námitky nejsou důvodné.
41. Neopodstatněnými soud shledal i *druhý okruh žalobních námitek*, v nichž žalobce tvrdil, že žalovaný rezignoval na provedení komplexního testu proporcionality ve vztahu k výkonu vlastnického práva žalobce a práva na podnikání bez zohlednění předmětu jeho podnikání a dopadů vyhlášení CHKO do výkonu jeho podnikatelské činnosti. Především soud podotýká ve shodě se správními orgány obou stupňů, že řešení otázky střetu veřejného zájmu práva na ochranu životního prostředí a veřejného zájmu na dodávkách pitné vody, jež je podstatou podnikatelské činnosti žalobce, je zakomponováno již v samotném záměru na vyhlášení CHKO Soutok (strana 11 a následující) a soud pro stručnost na tento dokument odkazuje. Správní orgány ve svých rozhodnutích právem reagovaly na námitky žalobce před vydáním prvostupňového rozhodnutí a rozkladové námitky v rozsahu, v jakém byly žalobcem uplatněny, kdy neuváděly opakovaně komplexní test proporcionality. Z jejich odůvodnění jsou ale zcela zřejmé důvody, pro které shledaly, že veřejný zájem na ochraně přírody a krajiny není v přímém rozporu se zájmem na zajištění zásobování obyvatel pitnou vodou, neboť ochrana přírody a krajiny napomáhá k zjištění dostatku kvalitní a neznečištěné vody, která je pak následně využívána k zásobování obyvatel. Soud plně přisvědčuje jejich stanovisku, že se jedná o dva veřejné zájmy, které jsou úzce provázané a že existence navrhovaného CHKO Soutok do budoucna naopak napomůže cestou ochrany přírody a krajiny k sekundární podpoře, resp. ochraně vydatnosti a kvality vodních v daném území. Otázka poměrování těchto dvou veřejných zájmů a její vypořádání se prolíná podstatnou částí odůvodnění rozhodnutí správních orgánů a je řešena též v souvislosti s dalším okruhem žalobních námitek týkající se smluvní ochrany podle § 39 ZOPK. Prvostupňový správní orgán zodpovídá tuto otázku zejména na straně 11 svého rozhodnutí, kdy na tomto místě odkazuje na test proporcionality a provedení detailního posouzení kritérií vhodnosti, potřeby a legitimacy cíle v samotném Záměru. Ministerstvo zde pojednává o skladbě území Záměru, kdy pečlivě vyjmenovává jednotlivé předměty ochrany s tím, že se jedná o rozsah a kvalitu, která nemá jinde v České republice obdoby. Dále tak ministerstvo jako prvostupňový orgán činí na straně 12 svého rozhodnutí v souvislosti s vypořádáním námitek žalobce, že postačuje dosavadní základní ochrana EVL. Zde mimo jiné ministerstvo uvádí, že pro efektivní zajištění ochrany přírody a zachování, popřípadě zlepšení stavu biodiverzity v území je vhodné snížit administrativní zátěž pro občany též snížením stávajícího počtu kompetentních orgánů ochrany přírody tak, že nadále bude jen jeden takový orgán (Agentura). Ministerstvo si přitom bylo vědomo zřejmé převahy veřejného zájmu na zajištění pitné vody nad zájmem ochrany přírody, ale poukázalo na to, že činnosti běžného provozu vodárenských zařízení probíhají již v současnosti a nebyly zaznamenány negativní dopady na žádný z předmětů ochrany CHKO. V této souvislosti ministerstvo zmínilo úpravu bližší ochranné podmínky a její doplnění, z něhož citovalo, aby uzavřelo, že neshledalo škodlivé dopady na přírodní hodnoty celé oblasti. Dle ministerstva tak žalobce jako namítající v průběhu řízení před vydáním prvostupňového rozhodnutí úpravou této ochranné podmínky získá právní jistotu, že při provozu a údržbě stávajících zařízení nemohou nastat procesní komplice, které by bránily jejich včasným opravám, kdy vymezení jednotlivých zón ochrany bude stanoveno postupem dle § 27 odst. 2 ZOPK (strana 12).

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

Ministerstvo rovněž právem podotklo, že již v současnosti při existenci EVL musí vlastníci pozemku nebo třetí osoby tyto spravovat a hospodařit na nich tak, aby bylo vyloučeno jejich poškozování ve smyslu § 45b citovaného zákona. Zdůraznilo, že cílem navrhovaného CHKO Soutok je udržet a zlepšit přírodní stav těchto oblastí, aby byly zachovány a byly vytvářeny optimální ekologické funkce ve smyslu § 25 odst. 2 ZOPK v rozsahu omezení základními a bližšími ochrannými podmínkami. Ministerstvo zmínilo i analýzu z roku 2006 a 2019, která byla podkladem při rozhodování o námitkách žalobce a jejíž výsledkem byla zjištění o zhoršování kvality přírodních stanovišť obou EVL stejně jako v typických společenstvech lužních lesů nížinného typu. Vysvětlilo, že proto byly v Záměru zohledněny nejen cíle ochrany předmětů ochrany samotných EVL, ale také hospodářské, sociální a kulturní potřeby obyvatel a místní regionální poměry ve smyslu vyhodnocení Socioekonomické studie na poměry v regionu (strana 13 a 14 prvostupňového rozhodnutí). Ministerstvo při posuzování středu v těchto dvou veřejných zájmů rovněž uvážilo, že u vyhlášené CHKO platí zákazy a omezení dle § 26 a vyhlášovacích předpisů dle § 44 odst. 4 ZOPK s tím, že je ale možné povolení výjimky podle § 43 či udělení souhlasu, jak již bylo soudem akcentováno při vypořádání námitek prvního žalobního okruhu.

42. Ministerstvo neopomnělo zmínit ani regulativy, které vzejdou v platnost vyhlášením CHKO Soutok ve smyslu § 26 ZOPK, jejichž cílem je zachování dochovaných přírodních hodnot v území a regulace takové lidské aktivity, která by měla negativní dopad na tyto cíle ochrany a stav předmětu ochrany. Stále však ministerstvo respektovalo, že jsou činnosti spojené se zásobováním obyvatel pitnou vodou jednoznačně činnosti ve veřejném zájmu s tím, že zákon umožňuje, aby v případě, že jiný veřejný zájem převažuje nad zájmem ochrany přírody byla udělena výjimka dle zmíněného § 43 ZOPK. Ministerstvo poukázalo i na to, že dosavadní vydaná rozhodnutí a povolení nebudou nijak dotčena, stejně jako možnost údržby stávajících zařízení.
43. Podle stanoviska osudu ministerstvo právem poukázalo i na praxi jiných CHKO, z jejichž zkušeností se nepodává, že by veřejný zájem na ochraně přírody a krajiny byl v přímém rozporu se zájmem na zajišťování zásobování obyvatel pitnou vodou (strana 13 a 14 prvostupňového rozhodnutí). Ministerstvo se neopomnělo vyjádřit i k žalobcem namítaným novým budoucím stavbám. Správně ale podotklo, že aby mohl být takový záměr povolen, musí být v souladu s limity jiných právních předpisů, tedy i platným územním plánem, regulativy území a jeho funkčním využitím území. Takový záměr totiž nepodléhá povolení jen podle stavebního zákona, ale i jiných složkových předpisů, včetně ZOPK, např. dle § 4 odst. 2 tohoto zákona nebo § 45i či souhlas dle § 12. Správně rovněž uvedlo, že se tato ustanovení uplatňují při povolování záměrů již v současné době. Zajištění vodní obslužnosti je tedy jednoznačně veřejným zájmem a orgány ochrany přírody a krajiny toto při svém správním rozhodování jednoznačně zohledňují.
44. Ministerstvo pak zcela v souladu se svou argumentací uzavřelo, že záměr na vyhlášení CHKO Soutok omezuje kolizi základních práv a oprávněných zájmů přiměřeným způsobem s akcentem na synergii jejich zájmů. Jedním z předmětů ochrany CHKO Soutok je přírodní funkce krajiny, zejména její ekologická rezistence a resilience, migrační přístupnost, přirozený vodní režim s rozlivy, retence vody v krajině, dynamika říčních procesů vodních koryt a údolních niv a ochrana vodních zdrojů. Tedy předměty obou veřejných zájmů cílí na zachování nebo obnovu přírodních procesů s kladným dopadem na přírodní stanoviště a zdroje pitné vody (strana 14 a 15 prvostupňového rozhodnutí).

45. Žalovaný rozhodnutí ministerstva přijal a v odůvodnění druhostupňového rozhodnutí se vyjádřil i k této rozkladové námitce. Potvrdil stanovisko prvostupňového správního orgánu a ve shodě s ním reagoval na tvrzené omezení vlastnického práva žalobce ve vazbě k námitkám žalobce o nenaplnění § 39 ZOPK a nevyužití smluvního ujednání. Žalovaný poukázal na vysvětlení ministerstva ohledně zákazů a omezení stanovených zákonem v § 26 a vyhlášovacím předpisem v § 44 odst. 4 ZOPK u nově vyhlášeného CHKO Soutok. Poukázal rovněž na text samotného odůvodnění prvostupňového rozhodnutí s tím, že jím byla hodnocena míra restriktivních opatření, nikoli důvody pro vyhlášení CHKO, mezi které mimo jiné patří zajištění aktivní péče o předměty ochrany EVL a CHKO.
46. Žalovaný zdůraznil, že navržené vyhlášení CHKO Soutok není prováděno pouze za účelem zlepšení současného stavu z důvodu probíhajících negativních změn biotických a abiotických faktorů. V testu proporcionality provedeném v Záměru a ve vztahu k námitkám žalobce též v prvostupňovém rozhodnutí byla vyhodnocena i míra omezení vlastnického práva plynoucí z kategorie ochrany CHKO (strana 4 až 9). Odpovědi na střet těchto dvou veřejných práv žalovaný mohl poskytnout, stejně jako prvostupňový správní orgán, v souvislosti s odpověďmi na rozkladové námitky žalobce, neboť v tomto rozsahu žalobce vystavěl svou obranu a střet těchto dvou veřejných zájmů se jednotlivými (i rozkladovými) námitkami žalobce navzájem prolínal.
47. Námitky nejsou důvodné.
48. Důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí se nestala ani argumentaci žalobce ve *třetím okruhu žalobních bodů*, týkající se nevyužití smluvní ochrany ve smyslu § 39 ZOPK. I v tomto směru soud plně přisvědčuje stanoviskům správních orgánů obou stupňů. Ve svých rozhodnutích totiž zcela zřetelně uvedly důvody, pro které k postupu dle § 39 ZOPK nepřistoupily při současném zdůraznění, že vyhlášení CHKO Soutok neovlivňuje vlastnická práva z hlediska nakládání s pozemky, ať již prodeje, uzavřených nájemních či jiných smluvních vztahů (strana 10 prvostupňového rozhodnutí). Podrobněji a výstižně reaguje na obdobnou rozkladovou námitku žalovaný na straně 4 až 9 svého rozhodnutí. Žalovaný zde rovněž poukazuje na test proporcionality v bodě b) na straně 17 záměru, neboť již tam jsou uvedeny důvody, pro které není smluvní ochrana uskutečnitelná, ať již pro roztržitost majetkových poměrů v navrhovaném území či přírodním specifikům spočívající zejména ve velké rozloze daného území. Žalovaný také uvedl, kdy přistupuje k uzavření takové smlouvy a poukázal na svůj metodický pokyn. Soud považuje jeho argumentaci za logickou a odpovídající skutkovému stavu, neboť ani žalobce nijak nerozporoval počet jednotlivých vlastníků a rozsah pozemků dotčených záměrem CHKO Soutok. Soud je ostatně skutkový stav Záměru znám z jeho rozhodovací činnosti a četných žalob, které byly ve věci Záměru vyhlášení CHKO Soutok Městským soudem v Praze projednávány a rozhodovány.
49. Žalovaný důvodně poukázal i na to, že v současnosti je část území obou EVL chráněna vyhlášením maloplošných zvláště chráněných území (NPP a PP) a smluvní ochrana těchto území dle § 39 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb. tak již není právně možná. Žalovaný velmi podrobně pojednal o samotné smlouvě dle § 39 ZOPK a zdůraznil, že vůči třetím osobám platí pouze jediná ochranná podmínka ze zákona dle § 39 odst. 2, která je málo adresná a nezajistí efektivní ochranu daného území. Na druhou stranu je tato podmínka nadbytečně přísná, neboť zákonný zákaz je absolutní a nelze z něj povolit i výjimku. Oproti tomu při vyhlášení CHKO Soutok platí základní ochranné podmínky ze zákona pro všechny a ve vyhlášovacím předpisu lze podrobně nastavit bližší ochranné podmínky, kdy zároveň

zákazy a omezení z nich plynoucí nejsou absolutní a lze z nich povolit výjimku dle § 43 ZOPK.

50. Žalovaný v této souvislosti právem zmínil i mimořádné druhové bohatství území dotčeného Záměrem a nutnost zajistit jednotlivým předmětům ochrany kvalitní management, který by v relativně krátké době mohl reagovat na změny vyvolané přírodními podmínkami nebo danými managementovými opatřeními. To se může dít cestou plánu péče o CHKO, který je vymezen zákonem na stanovené časové období, tudíž je možno na tyto změny pružně reagovat. Naproti tomu smluvní ochrana je uzavřena na dobu neurčitou a z ochranného režimu povolit výjimku nelze.
51. Soud ve své argumentaci rovněž odkazuje na bod 45 rozsudku zdejšího soudu ze dne 15. 1. 2025, č. j. 18 A 76/2024-87, z něhož žalovaný citoval, proto soud považuje za bezúčelné uvedené závěry znovu opakovat.
52. Jak již bylo výše zmíněno, žalovaný ve svém odůvodnění poukázal i na skutečnost, že schválením záměru vyhlášení CHKO Soutok vzejdou v platnost regulativy, které vyplývají např. ze základních ochranných podmínek nebo bližších ochranných podmínek nařízení vlády. Ty jsou stanoveny za účelem zachování dochovaných přírodních hodnot v území s cílem regulovat lidské aktivity s negativním dopadem.
53. V podrobnostech soud odkazuje na rozsáhlé a úplné odůvodnění obou správních rozhodnutí. Soud k tomu ve shodě se stanoviskem žalovaného v písemném vyjádření k žalobě poukazuje na nález Ústavního soudu ze dne 25. 9. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 18/17, konkrétně jeho body 82 a 128. Z nich vyplývají limity práva vlastnit majetek, resp. přiměřenost omezení vlastnického práva ve vztahu k ochraně přírody, přičemž nelze přehlížet ústavně garantovanou možnost, že stát může stanovit, který majetek může být pouze v jeho vlastnictví z důvodu zabezpečení potřeb společnosti, rozvoje hospodářství či veřejného zájmu dle článku 11 odst. 2 Listiny navazujícího na čl. 7 Ústavy.
54. Soud k tomu dále podotýká, že oba správní orgány tuto možnost zvažovaly, avšak z výše uvedených důvodů k tomu nepřistoupily.
55. Námitky nejsou důvodné.

Závěr a náklady řízení

56. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
57. Výrok o nákladech účastníků řízení je dán ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce nebyl ve věci procesně úspěšný, proto mu nenáleží náhrada nákladů řízení; žalovanému správnímu orgánu, který měl úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 26. června 2025

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.